

Tale til konfirmander 7. maj 2017 Mårslet

Så kom vi så langt. Nu står I her og ser søde ud. Det er utrolig, hvad nyt tøj kan gøre. I er næsten ikke til kende igen. Jeg er sikker på, at det ikke bare er mig, der tænker sådan. Jeg er sikker på, at der også sidder nogle af jeres forældre dernede, som tænker: Er det virkelig det uartige barn, som jeg skældte ud i forgårs?

I er jo også det, man kalder for teenagere, og der er nogle, der siger, at forældre til teenagere godt kan forstå, hvorfor der er nogle dyrearter, der æder deres unger, og hvis man slår op på ordet "børn" i Brøndums Encyclopædi, så står der: "Børn. Se under uhyrer".

Men nu sidder de så dernede, jeres forældre, klemmer måske en lille tåre og tænker måske også tilbage på den første gang, de så jer første gang. Og hvor jeg næsten vil garantere for, at de sagde til sig selv: "Det barn har virkelig brug for kærlighed. Det tager jeg!". Uden tøven eller forbehold.

I dag har de har glemt alt det, de i mellemtiden har været irriteret over; de har glemt alt det besværlige. Børn er jo besværlige. De har glemt alle bekymringerne og uroen. Ikke jeres uro, men den uro, der hører med til at være forælder, fordi når man bliver det, opdager man, at der er noget, der er vigtigere end en selv. Det eneste, de husker lige nu, er, at I er deres børn, og at de holder af jer. Det er overhovedet ikke spor fornuftigt, men jeg er sikker på, at det er sandt. At det ikke bare er noget, de gør, fordi I i dag har vasket hænder og fået pænt tøj på.

Jeg ved af erfaring, at det, der sker i kirken og det, der skal ske, når I går herfra, festen, ofte bliver stillet op som modsætninger. At der er nogle, der mener, at nu og her skal I bekræfte jeres tro på Gud, men det, I virkeligheden tænker på, er gaverne, men I har lært, at man bliver konfirmeret. Det er ikke jer, der skal bekræfte det ja, der blev sagt ved jeres dåb. Det ja, der blev sagt ved jeres dåb, var ikke menneskers ja, men Guds ja, og det, jeg i dag skal bekræfte over for jer, er, at Guds ja stadigvæk gælder.

Vi sang om det lige før:

Den grund, du har i dåben lagt,
dit stærke ja til svage,
bekræfter du, skal stå ved magt
i dag og alle dage.

Troen kommer fra Gud til os. Det skal ikke laves om, selv om I bliver voksne. Det er det, jeres personlige tro kan bygge på. Gud lader sig ikke rokke. Han tager os, som vi er. Det er ikke spørgsmål om at være bedre end de andre eller ligne dem eller få en hel masse tolv-taller.

Vær dem, I er!

Det betyder ikke, at man skal være ligeglad med andre. Vil man selv have lov til at være den, man er, må også give andre lov til at være det.

Og der er ikke nogen modsætning mellem Guds gaver og de andre gaver I får i dag. For alle de andre gaver, I får, betyder, at der også er nogle, som vil jer det godt, fordi de holder af jer.

Det er uforklarligt, men sådan er det.

Det hører hjemme under kategorien mirakler.

At der er nogle, som holder af jer.

Af os

Men det er det, der er vigtigt.

Vi er alle i samme båd.

Skibet. Kirken er jo et skib.

Og forhåbentlig opdager I pludselig en dag, at I også er kommet til at holde af nogen.

Det er det, det handler om i dag.

Og resten af livet.

Det er ikke et spørgsmål om at tro bogstaveligt på det, der står i bibelen eller i trosbekendelsen, men at tro på meningen med det. Og at der i det hele taget er en mening med vores liv.

Det er der.

Det er ikke noget, vi kan vide, men netop kun tro på.

Det er jeg ret sikker på, at jeres forældre blev klar over den første gang, de så jer.